

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Vaňkem jako samosoudcem ve věci

žalobce:

Ing. Jan Hlaváč, nar. dne 28. 7. 1957
bytem Roklanská 1263/74, Říčany
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

takto:

I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

a) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ: 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „SPÚ“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu:

- v katastrálním území Borotín u Tábora: parc. č. 1230/11, parc. č. 1230/14, parc. č. 1230/15, parc. č. 1230/16, parc. č. 1230/17, parc. č. 1213/11, parc. č. 1230/27, parc. č. 1213/10, parc. č. 1213/9, parc. č. 1213/8, parc. č. 1213/7, parc. č. 1213/6, parc. č. 1213/5;

- v katastrálním území Brandlín u Tučap: parc. č. 26/1;

- v katastrálním území Dírná: parc. č. 1008/9 v k. ú.;

- v katastrálním území Petříkovice: parc. č. 55, parc. č. 47/1, a parc. č. 47/2;

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

- v katastrálním území Sviny: parc. č. 48/4, parc. č. 1737/6, parc. č. 1737/2, parc. č. 1737/9, parc. č. 1737/7, parc. č. 1737/13, parc. č. 1737/12, parc. č. 1737/10 v k. ú. Sviny a parc. č. 1741.

b) Žalobce, Ing. Jan Hlaváč, nar. dne 28. 7. 1957, trvale bytem Roklanská 1263/74, Říčany, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě.

c) Žalobce má na základě Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1171/99 ze dne 26.5.1999, č.j. PÚ 1172/99 ze dne 26.5.1999, ve znění oznámení o opravě písarské chyby č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25.6.1999, č.j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24.11.1999, č.j. PÚ 208/00 ze dne 13.10.2000, č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23.3.2001, č.j. PÚ 933/02 ze dne 28.5.2002, Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28.11.2003, č.j. PÚ 292/91 ze dne 1.4.2004, č.j. PÚ 292/91/1 ze dne 26.8.2008, č.j. PÚ 292/91/4 ze dne 13.8.2010, č.j. PÚ 292/91/6 ze dne 24.7.2012, č.j. PÚ 292/91/8 ze dne 26.7.2012, Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 292/91/11 ze dne 25.9.2013, č.j. PÚ 292/91/12 ze dne 29.10.2013, č.j. PÚ 292/91/16 ze dne 13.4.2016, č.j. PÚ 292/91/17 ze dne 13.4.2016, č.j. PÚ 292/91/18 ze dne 18.4.2016, č.j. PÚ 292/91/19 ze dne 19.4.2016, č.j. PÚ 292/91/20 ze dne 27.4.2016, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobce v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

d) Žalovaná k uspokojení nároku žalobce na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobci pozemky:

- v katastrálním území Borotín u Tábora: parc. č. 1230/14, parc. č. 1230/15, parc. č. 1230/16, parc. č. 1230/17, parc. č. 1213/11, parc. č. 1213/10, parc. č. 1213/9, parc. č. 1213/8, parc. č. 1213/7, parc. č. 1213/6, parc. č. 1213/5 a parc. č. 1230/27 o výměře 3 780 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 626-006005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., PGP 837/2024-308, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku;

- v katastrálním území Brandlín u Tučap: parc. č. 26/1 o výměře 1 826 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 154-005005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., PGP 834/2024-308, který je nedílnou součástí tohoto rozsudku;

- v katastrálním území Dírná: parc. č. 1008/9 v k. ú.;

- v katastrálním území Petřkovice: parc. č. 55, parc. č. 47/1, a parc. č. 47/2;

- v katastrálním území Sviny: parc. č. 48/4, parc. č. 1737/6, parc. č. 1737/2, parc. č. 1737/9, parc. č. 1737/7, parc. č. 1737/13, parc. č. 1737/12, parc. č. 1737/10 v k. ú. Sviny a parc. č. 1741;

a žalobce tyto pozemky do svého vlastnictví přijímá.

II. Řízení se v části, ve které se žalobce domáhal vůči žalované nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě týkající se pozemku parc. č. 26/3 v k. ú. Brandlín u Tučap o výměře 517 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 154-005005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., který je přílohou tohoto rozsudku; pozemku parc. č. 26/4 v k. ú. Brandlín u Tučap o výměře 547 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 154-005005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., který je přílohou tohoto rozsudku; pozemku parc. č. 1230/28 v k. ú. Borotín u Tábora o výměře 2 298 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 626-006005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., který je přílohou tohoto rozsudku a pozemku parc. č. 1230/11 v k. ú. Borotín u Tábora o výměře 5 643 m² tak, jak je vymezen v geometrickém plánu č. 626-006005/2024 vyhotovitele AGs, spol. s r.o., který je přílohou tohoto rozsudku, zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 174 003 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 8. 2023 (č. l. 2 až 15) ve spojení s důkazy předloženými k žalobě dne 31. 8. 2023 (přílohy č. 1 až 63 od žalobce) domáhal vůči žalované, po částečném zpětvzetí žaloby ze dne 15. 2. 2024 (č. l. 430), rozhodnutí uvedeného ve výroku I. s odůvodněním, že je oprávněnou osobou podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“). Právní předchůdci žalobce uplatnili u příslušného orgánu svůj restituční nárok před téměř 30 lety, ale tento nebyl do dnešního dne uspokojen. Důvodem je liknavý až svévolný postup žalované, která navzdory žádostem žalobce mnohonásobně podhodnocuje výši restitučního nároku žalobce, nabízí ve veřejných nabídkách pozemky podřadné kvality a dopouští se dalších závažných porušení při plnění svých zákonných povinností. Žalobce byl proto nucen dohledat historické podklady ke správnému ocenění jeho restitučního nároku, vyhledat vhodné pozemky ve správě státu a k spravedlivému vypořádání svého restitučního nároku podat žalobu. Repliku k vyjádření žalované podal dne 23. 11. 2023 (č. l. 78 až 85) s tím, že žalovaná nepřináší žádnou novou argumentaci, všechna jí uváděná tvrzení již byla Nejvyšším soudem vícečetně vyvrácena a argumentace přesvědčivě vypořádána a veskrze odmítnuta. Odkázal na celou řadu rozhodnutí v obdobných sporech, která budou dále ještě konkrétněji zmíněna v odůvodnění ohledně jednotlivých sporných skutkových okolností, když pro tuto chvíli má soud za nepřípustné více a podrobněji opisovat ze spisu skutkové přednesy účastníků (viz § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“).
2. Žalovaná se podáním ze dne 29. 9. 2023 (č. l. 29 až 39) k žalobě vyjádřila tak, že nárok žalobce neuznává, neboť jeho restituční nároky již byly uspokojeny. Je sice pravda, že názoru žalobce o restitučních nárocích dosud neuspokojených bylo některými soudy přitakáno, ale žalované se podařilo opatřit nové důkazy o nepostupování podle tzv. severního regulačního plánu, a to konkrétně nákres stavebního obvodu č. 50 v k. ú. Malešice a s tím související oponentní znalecký posudek Ing. Zdeňka Bureše č. 1713-130/2022 ze dne 28. 9. 2022. Podle něj činí cena těchto nevydaných pozemků 836 256 Kč a soud by proto neměl vycházet ze znaleckého posudku doc. Rysky, který tuto část pozemků ocenil na částku 11 088 750 Kč. Dle žalované činí celková cena všech nevydaných pozemků 18 662 756 Kč a čtvrtinový podíl restitučních nároků žalobce tedy činí 4 665 689 Kč. Žalobci již byly (žalovanou konkrétně citovanými) pravomocnými rozhodnutími převedeny na restituční nároky pozemky v ceně 5 309 584 Kč, tedy byl již zcela uspokojen. Severní regulační plán byl nicotný a neprobíhala podle něj výstavba. Ve svém dalším vyjádření ze dne 15. 12. 2023 (č. l. 104 až 112) doplnila, že tyto užíval Státní statek Xaverov a soud by měl vyslechnout k rozporům v posudcích oba znalce. Dále namítla nepřevoditelnost pozemků parc. č. 1230/11 v k. ú. Borotín u Tábora a parc. č. 26/1 v k. ú. Brandlín u Tučap. Nepřevoditelnost pozemku v k. ú. Sviny parc. č. 48/4, parc. č. 1737/2 a parc. č. 1737/6 namítla v podání ze dne 9. 1. 2024 (č. l. 355).
3. Podle ustanovení § 4 odst. 1, 2 zákona o půdě je oprávněnou osobou státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1. Zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby v případech uvedených v § 6, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, nebo byla-li před uplynutím této lhůty prohlášena za mrtvou, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

fyzické osoby v tomto pořadí: a) dědic ze závěti, jež byla předložena při dědickém řízení, který nabytí celé dědictví, b) dědic ze závěti, který nabytí vlastnictví, avšak pouze v míře odpovídající jeho dědickému podílu; to neplatí, jestliže dědici podle závěti připadly jen jednotlivé věci nebo práva; byl-li dědic závěti ustanoven jen k určité části nemovitosti, na kterou se vztahuje povinnost vydání, je oprávněn pouze k této části nemovitosti, c) děti a manžel osoby uvedené v odstavci 1, všichni rovným dílem; zemřelo-li dítě před uplynutím lhůty uvedené v § 13, jsou na jeho místě oprávněnými osobami jeho děti, a zemřelo-li některé z nich, jeho děti, d) rodiče osoby uvedené v odstavci 1, e) sourozenci osoby uvedené v odstavci 1, a zemřel-li některý z nich, jsou na jeho místě oprávněnými jeho děti a jeho manžel. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě pozemky nebo jejich části nelze vydat v případě, že pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou anebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Podle § 11a odst. 13 zákona o půdě cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11. Dle čl. IV bodu 4 a čl. X zákona č. 185/2016 se ustanovení § 11a zákona o půdě s účinností od 1. 7. 2018 ruší. Dle čl. V bodu 1 uvedeného zákona převody pozemků na základě žádostí podaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 11a odst. 11 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a převody z veřejných nabídek vyhlášených podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud byly nejpozději ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona splněny podmínky stanovené zákonem č. 229/1991 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě, pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. Podle ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. cena za 1 m² pozemku nebo jeho částí určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady a nebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odstavce 2, činí 250 Kč v hlavním městě Praze, 200 Kč v Brně, 150 Kč v Českých Budějovicích, Františkových Lázních, Hradci Králové, Jáchymově, Jeseníku, Karlových Varech, Liberci, Luhačovicích, Mariánských Lázních, Olomouci, Ostravě, Pardubicích, Plzni, Poděbradech, Teplicích a v Ústí nad Labem, 100 Kč v ostatních městech, v nichž působí národní výbory první kategorie, 70 Kč v dalších městech, v nichž působí městský národní výbor, 20 Kč v ostatních obcích. Cena se upraví podle přílohy č. 7. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení cena pozemku zapsaného v evidenci nemovitostí jako orná půda, ovocný sad, vinice nebo chmelnice se určí podle sazeb uvedených v příloze č. 9. Poznámka pod čarou č. 15 vtělená k pojmu pozemku nebo jeho

části určeného pro stavbu v uvedeném ustanovení odkazuje na ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, podle něhož se stavebním pozemkem rozumí část území určená územním plánem zóny nebo územním projektem zóny, seznamem pozemků pro výstavbu rodinných domků nebo územním rozhodnutím k zastavění a pozemek zastavěný hlavní stavbou. Ust. § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 Sb., o Statním pozemkovém úřadu, stanoví, že podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky určené k řešení podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, u kterých je v katastru nemovitostí vyznačena poznámka o zahájení pozemkových úprav. Podle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen "o. z."), každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.

4. Mezi účastníky bylo nesporné (protokol o jednání ze dne 11. 1. 2023; č. l. 373 p. v až 374), že právní předchůdci žalobce vlastnili nemovitosti v k. ú. Malešice a tyto byly státem odňaty výkupními výměry a vyvlastňovacím rozhodnutím (plyne též z příloh č. 46 až č. 48 od žalobce). Bylo též nesporné, že právní předchůdce žalobce uplatnil včas nárok na vydání těchto nemovitostí podle zákona o půdě (též příloha č. 22), přičemž část nemovitostí nebyla rozhodnutími vydána z důvodu zákonné překážky zastavěnosti pozemků (příloha č. 1 až č. 20), kdy se konkrétně jedná o náhradu za 29 pozemků tak, jak je žalovaná uvádí ve vyjádření k žalobě, z nichž 25 pozemků se nachází v severní části Malešic, 4 pozemky v jižní části Malešic (č. l. 30 p. v.). Nesporným též bylo, že žalobce je aktivně legitimovanou oprávněnou osobou k uplatnění restitučních nároků, neboť je dědicem oprávněné osoby pana Ing. Zdeňka Hlaváče, a na žalobce přešel restituční nárok v rozsahu jedné ideální čtvrtiny (příloha č. 21). Mezi účastníky bylo též nesporné, že jižní část nevydaných pozemků v k. ú. Malešic včetně pozemku p. č. 752 je třeba oceňovat jako stavební pozemky (plyne též z přílohy č. 45, č. 49 až 62 od žalobce). Dále je mezi účastníky nesporná cena náhradních pozemků ve výši 308 292,70 Kč (č. l. 538 p. v.; tato plyne i ze znaleckých posudků na č. l. 120-128, 356-362, 441-444), když mezi účastníky došlo při místním ohledání dne 29. 2. 2024 (č. l. 408) k dohodě ohledně rozsahu pozemků vhodných k vydání v k. ú. Brandlín a v k. ú. Borotín a v tomto dohodnutém rozsahu byly vypracovány geometrické plány (č. l. 431 a 432), které jsou součástí tohoto rozhodnutí. V podání ze dne 9. 2. 2024 žalovaná uvedla, že již nenamítá ani nepřevoditelnost pozemků v k. ú. Sviný (č. l. 386 p. v.).
5. Spornými tak mezi účastníky zůstalo (viz závěrečný návrh žalované na č. l. 463 p. v. a žalobce na č. l. 541), zda činí restituční nárok žalobce částku 4 665 689 Kč dle znaleckého posudku Ing. Zdeňka Bureše a zda je tedy restituční nárok žalobce plně uspokojen, anebo zda činí restituční nárok žalobce částku 9 596 740 Kč dle znaleckého posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. a zda je tedy restituční nárok žalobce ještě neuspokojen a zda brání převodu pozemků parc. č. 1213/5, 1213/6, 1213/7, 1213/8 a 1213/9 v k. ú. Borotín u Tábora obdobný žalobní návrh jiné oprávněné osoby vůči těžce žalované vedený u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 4 C 278/2023. Pro úplnost lze uvést, že sporná byla i cena náhradních pozemků, které již byly na žalobce pravomocně převedeny, když žalovaná setrvala na ceně uvedené v jejím podání ze dne 9. 2. 2024 ve výši 6 929 426 Kč (č. l. 388) a žalobce na ceně dle tabulky předložené při jednání dne 18. 7. 2024 ve výši 6 923 143,40 Kč (č. l. 533).
6. Pokud se jedná o posledně uvedenou spornou skutečnost, soud porovnal tvrzení účastníků ohledně pravomocně skončených řízení, ve kterých došlo k převodu pozemků na žalobce. Z nich plyne, že Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

účastníci se shodují, o jaká řízení se jednalo, tj. které soudy rozhodovaly a pod jakou spisovou značkou, neshodli se však ve třech cenách náhradních pozemků. Konkrétně cenu náhradního pozemku převedeného na žalobce rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 14. 2. 2019, ve věci sp. zn. 9 C 226/2018, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2019, sp. zn. 7 Co 666/2019, eviduje žalovaná v ceně 262 744 Kč, zatímco žalobce v ceně 256 146,95 Kč (je to patrně dané tím, že se jednalo o převod spoluvlastnického podílu), dále cenu náhradního pozemku převedeného na žalobce rozsudkem Okresního soudu v Karvině ze dne 27. 7. 2022, ve věci sp. zn. 17 C 266/2018, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. 71 Co 313/2022, žalovaná eviduje ve výši 50 645,50 Kč, zatímco žalobce ve výši 50 960,50 Kč (také převod spoluvlastnického podílu) a pro úplnost je třeba dodat, že cenu náhradního pozemku převedeného na žalobce rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne ve věci sp. zn. 7 C 196/2017, který byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 19. 6. 2019 pod sp. zn. 18 Co 82/2019, eviduje žalovaná ve výši 1 127 062 Kč, zatímco žalobce ve výši 1 127 061,60 Kč. Tím vzniká rozdíl v částce ve výši 6 282 Kč, který je však pro věc nepodstatný, neboť i kdyby soud vyšel z žalovanou uváděné vyšší částky 6 929 426 Kč, nebyl by žalobcem tvrzený restituční nárok ve výši 9 596 740 Kč při součtu hodnoty již pravomocně přiznaných pozemků s hodnotou pozemků, jichž se týká toto řízení, přečerpán; obdobně i kdyby soud vyšel z nižší žalobcem uváděné částky 6 923 143,40 Kč, byl by žalovanou tvrzený restituční nárok žalobce ve výši 4 665 689 Kč již přečerpán.

7. Zásadním proto bylo v dané věci posouzení, zda pozemky odňaté bez náhrady totalitním režimem právním předchůdcům žalobce zahrnuté do tzv. severního regulačního plánu [tj. návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Praha XI. - (Malešice) s přílehlými částmi Prahy IX. - (Hloubětín, Prahy XI - (Hrdlořezy) a Prahy XIII. - (Strašnice), mezi státními silnicemi Českobrodskou a Černokosteleckou (respektive třídami Poděbradovou a maršála Foché), východně od ulice Mladoňova, měřítko 1:2280, vyloženého dne 18. 3. 1938, inv. č. SKR000380; přílohy č. 49 a 50], které znalec doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc. ocenil ve znaleckém posudku (č. znal. deníku: 2345/04/2017, ze dne 30. 1. 2017; příloha č. 45, ve znění dodatků ze dne 14. 6. 2017 a 12. 2. 2018, přílohy č. 58 a 59, dále případně jen „posudek“) jako stavební, měly v době jejich odnětí stavební povahu, tedy zda zde byly okolnosti, které předurčovaly sporné pozemky ke stavebnímu využití. V dané věci bylo specifické, že touto otázkou se zabývala celá řada soudních rozhodnutí, a to nejen prvostupňových soudů, ale i soudů odvolacích a zabýval se jí opakovaně i Nejvyšší soud ČR (dále jen „NS ČR“) a také Ústavní soud (dále jen „ÚS“). Podepsaný soud tedy rozhodně nestaví právní závěry tohoto rozhodnutí na „zelené louce“, ale, pokud by se měl přidržet stavební terminologie ve vztahu k projednávanému sporu (příloha č. 51), v dané věci se nejedná o „isolovanou“ zástavbu, ale o „koncentrovanější vyšší zástavbu“ (resp. dokonce o „nejvyšší a ústavní justiční zástavbu“). Sporů mezi týmiž účastníky řízení o prakticky tomtéž předmětu řízení jsou desítky (počet rozhodnutí se však násobí každým odvolacím stupněm), tyto se liší v podstatě jen katastrálním územím a parcelními čísly náhradních pozemků k uspokojení nároku žalobce. Taktéž desítky sporů byly pravomocně skončeny, přičemž z předložených rozhodnutí oběma stranami sporu je též vidět, jak se v průběhu let judikatura vyvíjela (např. ohledně sporu napadlém u Okresního soudu v Mělníku pod sp. zn. 15 C 47/2016 vydán nálezný ÚS sp. zn. III. ÚS 3804/19, kvůli kterému začal vést NS ČR s ÚS ústavněprávní justiční dialog (sp. zn. 28 Cdo 509/2021), který vyústil v překonání uvedeného nálezu stanoviskem Plána ÚS (sp. zn. PL. ÚS-st. 54/21); viz rozhodnutí soudů na č. l. 206 až 256 spisu). Při posouzení věci je proto třeba v prvé řadě vycházet z výše citovaného ust. § 13 o. z., podle kterého je dáno legitimní očekávání žalobce, který se domáhá právní ochrany, že i daná věc bude rozhodnuta obdobně jako jiné jeho obdobné spory s žalovanou. I žalovanou uváděné „novinky“ v tomto řízení ve vztahu k návrhu severního regulačního plánu, a to konkrétně posudek Ing. Zdeňka Bureše v návaznosti na náskres stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

obvodu 50 v k. ú. Malešice (č. l. 30) nebo řešení rozporu mezi znaleckými posudky a nicotnost severního regulačního plánu (č. l. 107-109), již byly soudy vyšších stupňů přezkoumávány, stejně jako i nyní opakované názory žalované na jednotlivé dobové listiny, jak bude dále konkrétně uvedeno.

8. Je přitom třeba nejprve předeslat, že podle ustálené judikatury je nutné při posuzování původní povahy odňatých pozemků uplatnit flexibilnější přístup, neboť tomu tak je v souladu s účelem restitučních předpisů, jimiž demokratická společnost usiluje o alespoň částečné odčinění bezpráví napáchaných nedemokratickým režimem (viz např. nález ÚS ze dne 10. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 1895/14, bod 23). Dle ÚS je třeba k restitučním věcem přistupovat s přihlédnutím k tomu, že těm, kteří restituují, byla v minulosti způsobena celá řada křivd, včetně majetkových. Již ÚS ČSFR ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 597/92 ze dne 21. 12. 1992 (viz Sbírka usnesení a nálezů Ústavního soudu ČSFR, ročník 1992, nález č. 16) dovodil, že restitučními zákony se demokratická společnost snaží alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových a jiných křivd vzniklých v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990. Stát a jeho orgány jsou tedy povinny postupovat podle restitučního zákona v souladu s oprávněnými zájmy osob, jejichž újma způsobená za totalitního komunistického režimu má být alespoň částečně kompenzována. Vůdčím principem musí být vždy výše uvedený účel restitucí, k jehož naplnění je nutné, aby restituční zákony byly interpretovány ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji, v duchu snahy o zmírnění některých křivd, v jejichž důsledku k odnětí majetku došlo (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 154/95 ze dne 18. 1. 1996, sp. zn. I. ÚS 754/01 ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. II. ÚS 2896/09 ze dne 29. 4. 2010 či Pl. ÚS 10/13–4).
9. Také podle NS ČR musí soud v každém jednotlivém případě zohlednit různé relevantní okolnosti a neupírat rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. ze dne 1. 3. 2017 s. zn. 28 Cdo 4120/2016, ze dne 1. 9. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1227/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2010 sp. zn. 28 Cdo 1974/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2012 sp. zn. 28 Cdo 127/2012 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2013 sp. zn. 28 Cdo 527/2013). NS ČR se také opakovaně zabýval problematikou oceňování pozemků vedených v evidenci formálně jako zemědělské, avšak v okamžiku přechodu na stát byly určeny k zastavení, a dospěl k závěru, že v takovém případě je třeba oprávněnému subjektu poskytnout náhradu jako za pozemky stavební a ocenit je jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010; ze dne 17. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4237/2013; ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. 28 Cdo 444/2014; nebo usnesení ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1949/2016; ze dne 2. 11. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2552/2016; ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4758/2016). Podle rozsudku NS ČR ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, nebyla-li pozdější změna účelového určení pozemku v evidenci nemovitostí vyznačena, lze pro stanovení ceny pozemku jako stavebního vycházet např. ze schváleného seznamu pozemků pro výstavbu rodinných domků, z územního rozhodnutí o umístění stavby nebo o využití území (územního plánu zóny, územního projektu zóny). Nejde přitom o taxativní výčet, který musí být naplněna současně, nýbrž jde toliko o příkladmo uváděné konkrétní faktory, jež mohou k závěru o stavební povaze pozemku vést (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 4148/2019, rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2134/2020, či ze dne 5. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2260/2020, a dále judikaturu v nich uváděnou). NS ČR se totožnou problematikou určení výše náhrady za pozemky, které nebylo možno pro zákonem stanovenou překážku vydat oprávněné osobě, ve své rozhodovací praxi zabývá dlouhodobě a opakovaně (viz dřívější rozsudky ze dne 7. října 2010, sp. zn. 28 Cdo 1974/2010; rozsudek ze dne 17. března 2014, sp. zn. 28 Cdo 4237/2013; nebo rozsudek ze dne 3. dubna 2014, sp. zn. 28 Cdo 444/2014), a vždy s tímž závěrem, že za pozemky stavební povahy ke dni odnětí je třeba osobě oprávněné poskytnout náhradu jako za pozemky

určené pro stavbu (§ 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb.), byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské.

10. Z těchto obecných závěrů, které jsou jistě oběma účastníkům z celé řady jiných řízení dobře známy, vychází i judikatura o obdobných sporech mezi žalobcem a žalovanou. Soudy konstantně dospívají k závěru (i NS ČR rozhodoval ve věcech žalobce a jeho rodiny v desítkách rozhodnutí), že právě k takové situaci, kdy pozemek byl v době odnětí formálně zemědělský, ale byl již předurčen k zastavění, došlo v případě žalobce a jeho rodiny, a to i ohledně pozemků podléhajícím tzv. severnímu regulačnímu plánu, které jsou v posudku uvedeny jako stavební. Pro příklad lze zmínit několik posledních aktuálních rozhodnutí NS ČR v obdobných sporech mezi týmiž účastníky a jim předcházející rozsudky soudů nižších stupňů, a to usnesení NS ČR ze dne **14. 6. 2023** ve věci sp. zn. 28 Cdo 1540/2023 (v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2023, č. j. 84 Co 274/2022-927 a rozsudek Okresního soudu v Lounech ze dne 19. 9. 2022, č. j. 7 C 83/2021-741); usnesení NS ze dne **4. 4. 2024** ve věci sp. zn. 28 Cdo 660/2024 (v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2023, č. j. 21 Co 204/2023-437, a na rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 16. 8. 2023, č. j. 11 C 159/2020-415); rozsudek NS ČR ze dne **23. 4. 2024** ve věci vedené pod sp. zn. 28 Cdo 528/2024 (v návaznosti na rozsudek Krajského soudu Praze ze dne 31. 10. 2023, č. j. 23 Co 194/2023-282, a na rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 1. 6. 2023, č. j. 23 C 42/2022-212); rozsudek NS ČR ze dne **6. 6. 2024** ve věci sp. zn. 28 Cdo 829/2024 (v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2023, č. j. 7 Co 1146/2023-1425, ve znění opravného usnesení ze dne 22. 2. 2024, č. j. 7 Co 1146/2023-1446, a na rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 5. 2023, č. j. 30 C 248/2020-1241). Doslova ve všech uvedených rozsudcích soudy na základě komplexního posouzení v řízení předestřených skutečností dospívají ke zjištění, že již v době přechodu sporných pozemků na stát se jednalo o pozemky určené pro zástavbu, čemuž následně přizpůsobily i své úvahy stran jejich ocenění (v podrobnostech viz odst. 51-53 rozsudku Okresního soudu v Lounech č. j. 7 C 83/2021-741, na č. l. 73-74 spisu; odst. 20-22 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 84 Co 274/2022-927, na č. l. 89-90; odst. 9-12 usnesení NS ČR ve věci sp. zn. 28 Cdo 1540/2023; dostupné na stránkách www.nsoud.cz; odst. 66 a 67 rozsudku Okresního soudu v Rakovníku č. j. 11 C 159/2020-415, č. l. 350); odst. 19 rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 21 Co 204/2023-47 na č. l. 380 p. v., odst. 6-7 usnesení NS ze dne 4. 4. 2024 ve věci sp. zn. 28 Cdo 660/2024, č. l. 436; odst. 16-18 rozsudku Okresního soudu v Kladně č. j. 23 C 42/2022-212 na č. l. 318, odst. 7-8 rozsudku NS ČR ve věci sp. zn. 28 Cdo 528/2024, na www.nsoud.cz; odst. 10-11 rozsudku NS ČR sp. zn. 28 Cdo 829/2024, na www.nsoud.cz). Soudy v nich konstantně (§ 13 o. z.) dospívají k závěru, že žalovanou zdůrazňovaný zemědělský účel odnětí pozemků neobstojí, neboť platil jižní regulační plán (schválený a potvrzený) a současně bylo fakticky postupováno (byl ctěn) i severní regulační plán, že právním předchůdcům žalobce odňaté pozemky byly těmito plány dlouhodobě začleněny do ploch určených k městské zástavbě, která byla na těchto všech pozemcích dále plánována a nakonec i jednoznačně realizována, což bylo ostatně důvodem, pro který u nich nedošlo k obnovení vlastnického práva oprávněným osobám, a za správný byl shledán závěr, že restituční nárok žalobce byl vyčíslen částkou 9 596 740 Kč.
11. Podepsaný soud se s uvedeným plně ztotožňuje, stejně jako s další argumentací, že o stavební povaze pozemků zahrnutých do severního regulačního plánu svědčí i další dobové listinné důkazy, a to konkrétně zápis stavební komise technického referátu Obvodního národního výboru v Praze ze dne 19. 6. 1950 (příloha č. 52) či návrh na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán malešického města ze dne 24. 6. 1958 (příloha č. 51), na které odkazuje např. již zmíněné rozhodnutí NS ČR 28 Cdo 528/2024 (tyto listiny, resp. celý svazek příloh od žalobce, byly i v tomto řízení provedeny jako důkaz při jednání dne 1. 11. 2024, č. l. 372), dále dopis Presidia hl. m. Prahy, Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

Ředitelství pro regulaci a výstavbu města ze dne 18. 12. 1947 od Stavebního úřadu (příloha č. 55), návrh rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 (příloha č. 51) či mapy stopcen stavebních pozemků podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb. (příloha č. 50), které též osvědčují stavební charakter odňatých pozemků. Žalovaná i v tomto řízení přinášela svůj výklad těchto dalších dobových listin, avšak zdejší soud se ztotožňuje s tím, jak bylo odůvodněno již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 8 Co 108/2021–1157, že zápis sepsaný o stavební komisi konané dne 19. 6. 1950 nelze vnímat pouze jako formulář, jak to uvádí žalovaná. Zjevně z něj totiž plyne, že již v tomto období byla na území zahrnutém do severního regulačního plánována bytová výstavba a tehdejší státní orgány vycházely z toho, co je v zápisu uvedeno, tedy že jde o území regulované potvrzeným plánem, a právě proto je výslovně uvedeno, že projekt vyhovuje platným předpisům, bude doporučeno udělení povolení ke stavbě a byly stanoveny konkrétní podmínky plánované zástavby. Uvedené je souladné s výše uvedeným dopisem ze dne 18. 12. 1947. V něm je přece jasně a srozumitelně uvedeno, že předpokládaný stavební obvod pro část pozemku parcelní číslo 238/1 v Malešicích, tj. území zahrnuté do severního regulačního plánu, se podrobuje zásadám obsaženým v regulačním plánu z roku 1938, tedy státní orgány již tehdy přijímaly předurčení charakteru pozemků, jak je stanovil uvedený regulační plán. Argument žalované, že kdyby severní regulační plán platil, nemusely by se takto jeho zásady přijímat, nijak nevyvrací smysl uvedeného dopisu, a to právě přijetí zásad severního regulačního plánu státními orgány, a tedy i charakteru pozemků jako stavebních, které v něm byly takto zahrnuty. Z hlediska vyjádření tehdejších orgánů o podrobení se zásadám regulačního plánu z roku 1938 je zásadní, že se jednalo o pozemek zahrnutý do severního regulačního plánu, nikoli že nejde o pozemek odňatý právním předchůdcům žalobce, jak na to poukazuje žalovaná, neboť z této listiny plyne, že státní orgány evidentně ctili severní regulační plán, když se mu výslovně podrobovali (byť ohledně jiného pozemku, než patřil právním předchůdcům žalobce). Soud se neztotožňuje ani s tvrzením žalované, které uvedla i v tomto řízení, že Návrh rady ÚNV ze dne 24. 6. 1958 se týká jen jižního regulačního plánu, neboť zahrnoval též území regulované severním plánem, což plyne ze zákresu ulic do severního plánu a konkrétně zmiňovaným ulicím a místům (např. Počernická, V úžlabině, Tuklatská, U krbu, Třebešín). Pokud je v něm mimo jiné uvedeno, že oblast Malešic je rozestavěna podle plánu Státní regulační komise z r. 1938 a že tento plán je až dodnes platným regulačním plánem, je i z použitého slovního vyjádření (singulár slova plán) zřejmé, že mezi plány se nijak nerozlišovalo a státní orgány měly výslovně za to, že právě podle nich výstavba probíhá. Ze zákresů pozemků odňatých právním předchůdcům žalobce do severního regulačního plánu, které byly v posudku (příloha č. 45) oceněny jako stavební, plyne, že právě na nich měla být realizována zástavba „rodinnými izolovanými domy“ [v přílohách posudku označeno „(rezidenční zástavba)“]. Je tedy zjevné, že státním orgánům byl uvedený plán znám, když právě tento plánovaný charakter zastavěného území v předmětném návrhu ze dne 24. 6. 1958 ve shodě s plánem uvedly. Stejně tak je zjevné, že byl státními orgány ctěn, když měly též potřebu jej písemně v návrhu pro podrobný územní plán Malešického města změnit tak, že zde namísto plánované výstavby rodinnými domy navrhly „koncentrovanější vyšší zástavbu“, a tedy opět vycházely z toho, že právě tyto pozemky jsou předurčeny k zastavění v souladu se severním regulačním plánem (došlo jen k modifikaci podoby zástavby).

12. Závěry o předurčeném stavebním charakteru pozemků zahrnutých do severního regulačního plánu, které vychází z celé řady dobových listin a ustálené judikatury, nejsou s to vyvrátit žalovanou i v tomto řízení předložená sdělení Institutu plánování a rozvoje (č. l. 47-48, 51), neboť hodnocení stavebního charakteru pozemků náleží v tomto řízení soudu a nikoli úřadu či znalci, a ani předložené listiny týkající se výstavby v rámci stavebního obvodu 243 (č. l. 40-44, 49). Výstavba v rámci tohoto obvodu nemění nic na výše dovozeném respektování severního regulačního plánu jinými státními orgány, a tedy na předurčenosti konkrétních pozemků jako stavebních, stejně jako přidělení předmětných pozemků před započítáním výstavby na nich podniku Xaverov (č. l. 119).

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

I podle názoru podepsaného soudu je ze shora uvedených listinných důkazů zjevné, že stavební činnost na pozemcích oceněných znalcem doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc. jako stavebních byla plánována dlouhodobě (minimálně od roku 1938, kdy byl vyložen jižní a severní regulační plán), stejně tak tomu bylo i po odnětí pozemků právním předchůdcům žalobce (státní orgány přitom oba regulační plány nerozlišovaly, respektovaly je a podrobovaly se jim bez ohledu na jejich platnost) a došlo na nich i k realizaci stavební činnosti, byť někdy s jistým časovým odstupem (je logické, že nebylo možné stavět ihned vše všude) a v modifikované podobě, pročež ostatně nebyly odňaté pozemky právnímu předchůdci žalobce vydány. Pokud jde o žalovanou dále předkládané posudky znalce doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. z roku 2014 (č. l. 147-178), tyto vychází z charakteru předmětných pozemků k datu 24. 6. 1991, což však není pro toto řízení podstatné, neboť rozhodující je jejich výše dovozený stavební charakter ke dni jejich přechodu na stát; žalobce se svého nároku podle nich ani nedomáhá. Pro úplnost lze zmínit, že pokud soud prvního stupně (Okresní soud Chomutov, ve věci sp. zn. 18 C 215/2018, na č. l. 297) dospěl k závěru, že pozemky náležející do severního regulačního plánu je třeba pro účely restitučních nároků považovat za pozemky zemědělské, byl tento právní názor odvolacím soudem, ač nebyl pro rozhodnutí odvolacího soudu podstatný, přezkoumán, neboť se odchýlil od ustálené judikatorní praxe, a odvolací soud sám dovodil předurčenost těchto pozemků pro stavební účely v souladu se severním regulačním plánem (Krajský soud v Ústí nad Labem, sp. zn. 8 Co 108/2021, č. l. 305 p. v. – 307). Dle závěru Krajského soudu v Praze ve věci sp. zn. 21 Co 204/2023 „*že bezpečně učinit závěr, že i podle severního regulačního plánu bylo fakticky postupováno*“ (č. l. 382). Proto je irelevantní žalovanou znovu namítaná nicotnost severního regulačního plánu (č. l. 104), jak jí bylo vysvětleno i v rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 100/2020 ze dne 19. 2. 2020. Tyto závěry obstály i před ÚS, když ústavní stížnost proti poslední uvedenému rozhodnutí NS ČR byla pro nedůvodnost odmítnuta - sp. zn. IV. ÚS 1253/20; ÚS odmítl pro nedůvodnost i další ústavní stížnosti, ve kterých žalovaná nicotnost namítala (sp. zn. IV. ÚS 1716/22 a IV. ÚS 2307/23).

13. Vzhledem k výše uvedeným závěrům, které jsou shodné s ustálenou judikaturou ohledně restitučních nároků žalobce a jeho rodiny, je již v judikatuře ustálen závěr o nepoužitelnosti žalovanou i v tomto řízení předloženém oponentním posudku znalce Ing. Zdeňka Bureše. Hodnocením tohoto posudku se již zabývaly všechny soudy v rozhodnutích uvedených v odst. 10 tohoto rozsudku s tímž závěrem, že znalecký posudek doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., je na rozdíl od znaleckého posudku vypracovaného Ing. Zdeňkem Burešem úplný, logický a souladný s ostatními důkazy, když znalec Ing. Zdeněk Bureš v rozporu se skutkovými zjištěními vychází ze zemědělského charakteru oceňovaných pozemků. Pro stručnost lze citovat závěry ve vztahu k tomuto důkazu z nejaktuálnějšího rozsudku NS ČR ve věci sp. zn. 28 Cdo 829/2024, ze dne 6. 6. 2024, podle kterých tím, že znalecký posudek Ing. Zdeňka Bureše stran ocenění odňatých pozemků pomíjí význam tzv. severního regulačního plánu, není v řízení využitelný, a je třeba vycházet z posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. Dále v tomto rozhodnutí NS ČR uvedl: „*K totožnému závěru dospěl dovolací soud za obdobných skutkových a právních poměrů i v jiných věcech (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 28 Cdo 96/2024, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1023/2018, a ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4533/2018). Vzhledem k popsaným specifikům projednávané věci nezpronevňuje se postup odvolacího soudu ani judikatuře odkazované žalovanou (rozsudkům Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 28 Cdo 96/2024, a ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 32 Cdo 2197/2016, a nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2399/08).*“ K této citaci lze jen dodat, že k totožnému závěru o nepoužitelnosti posudku Ing. Zdeňka Bureše v obdobných řízeních dospěl NS ČR i v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 528/2024 ze dne 23. 4. 2024 (v odst. 8.). V rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 660/2024 ze dne 4. 4. 2024 tento soud přitakal tomu, že soud nižšího stupně při posuzování ceny odňatých pozemků vycházel ze znaleckého posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. (reflektujícího tehdejší stav pozemků i s přihlédnutím k dobové územně plánovací dokumentaci včetně tzv. severního regulačního plánu), a nikoliv z dovolatelkou předloženého posudku znalce Ing. Zdeňka Bureše, v situaci,

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

kdy právě posudek vypracovaný doc. Ryskou – na rozdíl od znaleckého posudku vypracovaného Ing. Burešem – hodnotil jako úplný, logický a souladný s ostatními důkazy (a v něm uvedená východiska jako korespondující ustálené rozhodovací praxi). Konkluze posudku doc. Rysky o tom, které pozemky jest ocenit jako stavební a které jako zemědělské, jsou založeny na komplexním posouzení zjištěných skutečností, kdy ovšem znalec nevycházel pouze z územně plánovací dokumentace regulující dané území v rozhodném období, ale i z dalších důkazů. Naproti tomu znalec Ing. Bureš existenci uvedených územně plánovacích podkladů (tjv. severní regulační plán) při zpracování posudku pomíjí (případně je považuje za nevýznamné a regulační plán za nicotný), kdy jím dosažené ocenění tak nereflektuje skutečný stav pozemků (v době jejich odnětí) a jeho konkluze – na rozdíl od posudku znalce doc. Rysky – odporují ostatním provedeným důkazům osvědčujícím stavební charakter odňatých pozemků (vycházející ovšem – jak již výše vzpomenuto – nikoli jen ze severního regulačního plánu) a nekonvenují ani ustálené judikatuře dovolacího soudu. Podle ní soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neulpívají rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební, s tím, že kritéria uváděná judikaturou pro závěr o stavebním charakteru původních pozemků (v době převodu či přechodu vlastnického práva existující územně plánovací dokumentace, odnětí za účelem výstavby či z důvodu bezprostřední realizace výstavby – srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1024/2018, ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5345/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 565/2018, či ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017) nejsou taxativními hledisky, jež musí být naplněna současně, nýbrž jde toliko o příkladmo uváděné konkrétní faktory, jež mohou k závěru o stavební povaze pozemku vést (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 4148/2019, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2134/2020, či ze dne 5. 10. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2260/2020, a dále další judikaturu v nich uváděnou). Z těchto důvodů nepoužitelnosti soud znalecký posudek Ing. Zdeňka Bureše neprováděl a v souladu s ustálenou judikaturou, jakož i s výše uvedenými důkazy provedenými v tomto řízení, má za odpovídající skutkovým zjištěním výsledek znaleckého posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., ve znění jeho dodatků (přílohy č. 45, č. 58–59), podle kterého činí celkový restituční nárok rodiny Hlaváčových z titulu vyvlastněných a nevydaných pozemků v k. ú. Malešice celkem částku 38 386 960 Kč, z čehož nárok žalobce jako dědice 1/4 nároku činí již výše uvedenou částku 9 596 740 Kč.

14. Pokud se jedná o navržení důkazů výsledkem obou znalců, jak žalovaná navrhla i v tomto řízení, lze opět odkázat na již přijaté závěry ustálené soudní judikatury. NS ČR v unesení sp. zn. 28 Cdo 660/2024, v odst. 5, podrobně vysvětlil, že „podle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu je znalecký posudek jedním z důkazních prostředků (§ 125, § 127 o. s. ř.), který soud sice hodnotí jako každý jiný důkaz podle ustanovení § 132 o. s. ř., od jiných se však liší tím, že odborné závěry v něm obsažené hodnocení soudem podle zásad § 132 o. s. ř. nepodléhají“. atd (obdobně i NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1540/2023). Soud by mohl toto výstižné odůvodnění, s kterým se plně ztotožňuje, citovat i dále, toto je ale známé oběma účastníkům, neboť se týká týchž účastníků v obdobném sporu o nahrazení projevu vůle žalované a je tedy plně aplikovatelné na danou věc. Lze shrnout, že soud není povinen dle ustálené judikatury provést všechny navržené důkazy a v dané věci je dána nadbytečnost výsledku znalců tím, že rozpor v jejich posudcích je zcela logický, když každý z nich vycházel z jiných předpokladů ohledně charakteru oceňovaných pozemků pro restituční účely. Podle názoru podepsaného soudu by byl dán důvod pro výslech znalců, pokud by znalci dospěli k výrazně odlišné ceně pozemků stejného charakteru pozemků, což se v projednávané věci nestalo (viz shodně rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 21 Co 204/2023, č. l. 382; nebo sp. zn. 105 Co 11/2024, č. l. 558). Jak vysvětlil ÚS v obdobné věci vedené mezi týmiž účastníky řízení (sp. zn. IV. ÚS 2307/23 ze dne 31. 1. 2024), skutečnost, že znalec nebyl vyslechnut, sama o sobě nepředstavuje porušení práva na soudní ochranu, a opačný závěr neplyne ani z nálezu sp. zn. I. ÚS 2399/08 (žalovaná na něj odkazuje i v tomto řízení - na č. l. 108). Podepsaný soud ve shodě s ÚS (sp. zn. IV. ÚS 2307/23) i v této věci uvádí, že nelze říci, že by měl některý ze znalců lepší přístup ke zkoumaným faktickým okolnostem, oba aplikují srovnatelnou metodologii a liší se pouze v tom, zda a z jakých důvodů považovali odňaté pozemky za stavební. Jak už bylo výše uvedeno, důvody ocenění předmětných pozemků

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

jako stavebních neplynou jen z posudku znalce doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., ale rovněž z dalšího dokazování. Proto bylo možno učinit závěr, že posudek znalce doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. je věrohodný na rozdíl od posudku znalce Ing. Zdeňka Bureše. Výslech znalců za těchto okolností nemohl přinést nic relevantního.

15. Zbývá posoudit poslední spornou otázku (vztaženo k závěrečným návrhům), zda brání převodu shora uvedených pozemků v k. ú. Borotín u Tábora spor vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 C 278/2023, ve kterém se jiný žalobce taktéž podle zákona o půdě domáhá jako oprávněná osoba obdobného nahrazení projevu vůle žalované vůči týmž pozemkům (dále jen konkurenční žalobce), kterých se v tomto řízení domáhá žalobce (u ostatních pozemků byla jejich vhodnost k vydání nesporná a ani soud v řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by jejich vydání bránily). Soud v řízení provedl relevantní důkazy k tomuto jinému sporu (č. l. 490–532) a dospěl k závěru, že vedení uvedeného sporu vyhovění nyní projednávané žalobě nebrání. V první řadě lze uvést, že nevhodnost pozemku k vydání oprávněné osobě jako pozemku náhradního nepůsobí sama skutečnost, že je dotčený pozemek předmětem i jiného, prozatím však neskončeného, řízení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4423/2018), ani skutečnost, že byl zařazen do veřejné nabídky (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 28 Cdo 686/2019), ba dokonce (bez dalšího) ani sama skutečnost, že byl daný pozemek dotčen předběžným opatřením, jímž je žalované zapovězeno s pozemkem nakládat (srovnej rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2416/2020, nebo ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. 28 Cdo 2910/2020). Soud v dané věci posoudil konkurenci práv více oprávněných osob domáhajících se vydání téhož náhradního pozemku komplexně. Pokud se týká dřívějšího okamžiku zahájení soudního řízení, tento svědčí žalobci, neboť žalobu podal dne 29. 8. 2023, zatímco konkurenční žalobce až později dne 17. 10. 2023. Také hospodářský význam požadovaných náhradních pozemků svědčí pro žalobce. Žalobce a ani konkurenční žalobce sice nemají žádné sousedící pozemky, k jejichž scelení by došlo nahrazením projevu vůle žalované, avšak žalobci oproti konkurenčnímu žalobci svědčí, že se domáhá více pozemků v tomtéž katastrálním území a jeho zájmu o pozemky právě v tomto katastrálním území svědčí i to, že nechal po dohodě s žalovanou ohledně dalších pozemků v tomtéž katastrálním území vypracovat geometrický oddělovací plán a tyto další pozemky v tomtéž katastrálním území mu jsou tímto rozsudkem přisouzeny. Pokud se jedná o výši neuspokojených restitučních nároků, jde v nyní projednávaném sporu o výjimečnou žalobu žalobce v tomto řízení oproti konkurenčnímu žalobci v tom směru, že výše jeho neuspokojeného nároku, který žalovaná popírá, byl předmětem již okolo sta soudních rozhodnutí, a judikatura se ustanovila v závěru o shora uvedené neuspokojené výši restitučního nároku žalobce, ke kterému dospěl i podepsaný soud. U konkurenčního žalobce jde o úplně první spor o nahrazení vůle žalované, žalovaná jakýkoli nárok konkurenčního žalobce popírá a jak plyne z repliky konkurenčního žalobce k vyjádření žalované, žalovaná má nárok konkurenčního žalobce za plně uspokojený. Dále tvrdí, že vůči němu nepostupovala liknavě, neboť jeho nárok na jeho výzvu přecenila, konkurenční žalobce nebyl dostatečně aktivní a nesvědčí mu nároky z některých rozhodnutí, neboť je konkurenční žalobce nezdědil (konkurenční žalobce proti tomu argumentuje mimo jiné tím, že v současné době probíhá řízení o dodatečném projednání dědictví). Pokud tedy k žalobnímu návrhu konkurenčního žalobce dosud nebylo nikdy soudy rozhodnuto o jeho oprávněnosti a konkurenční žalobce sám připouští k námitkám žalované neskončení relevantního dědického řízení, je jeho samotný nárok v porovnání s nescetněkrát přiznaným nárokem žalobce nejistý, a i tato skutečnost svědčí pro lepší právo k nahrazení vůle žalované vůči žalobci. Vzhledem k pasivnějšímu postoji konkurenčního žalobce, kdy jde o jeho první žalobu, má tento dle svého tvrzení vyšší restituční nárok k uspokojení, avšak je paradoxní, že na to žalovaná upozorňuje, když v konkurenčním řízení právě žalovaná tvrdí, že jakýkoli nárok konkurenčního žalobce vůbec neexistuje, tedy že je nulový. Doba, po níž jsou nároky neuspokojeny svědčí též žalobci, neboť tento se soudně domáhá výše uvedeného žalovanou nesprávně oceněného nároku celou řadu let,

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

zatímco konkurenční žalobce přichází s tvrzením o nesprávně oceněného nároku v soudním řízení poprvé až v nyní probíhajícím řízení zahájeném před necelým rokem. Navíc konkurenční žalobce právě v návaznosti na jeho povědomost o nyní probíhajícím řízení a posouzení otázky lepšího práva, rozšířil svůj žalobní nárok, jak uvedl při jednání dne 7. 6. 2024 (č. l. 532). Z toho lze dovodit, že konkurenční žalobce již s předmětnými pozemky v k. ú. Borotín ani nepočítá, když jen a pouze vzhledem k žalobě žalobce nově požaduje jiné další pozemky. Tyto ani nejsou ve stejném k. ú., ale konkurenční žalobce se nově domáhá náhradních pozemků v k. ú. Haškovcova Lhota, v k. ú. Radětice u Bechyně, v k. ú. Ratibořské Hory a v k. ú. Val u Veselí nad Lužnicí (č. l. 528). Po zvážení všech uvedených okolností proto dospěl soud k závěru, že žalobce je v dané věci nositelem tzv. „lepšího“ (silnějšího) práva.

16. Judikatura Nejvyššího soudu se ustáleně přiklání k názoru, dle něhož se mohou oprávněné osoby při liknavém, svévolném či diskriminujícím postupu žalované domáhat převodu konkrétních náhradních pozemků bez předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek; nebo ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 5368/2015). Žalovaná v závěrečném návrhu již ani nerozporovala, svůj liknavý (až svévolný) postup vůči žalobci, a to patrně v souvislosti s tím, že po řadě soudních rozhodnutí již ani nerozporuje stavební charakter pozemků v jižním regulačním plánu (včetně pozemku p. č. 752 v k. ú. Malešice), neboť její uvedený nesprávný postup spočíval v největší míře právě v tom, že evidovala nárok žalobce řadu let v nesprávně mnohonásobně nižší výši a tím fakticky ztížila, či spíše znemožnila žalobci uspokojení jeho restitučních nároků, když neuznala správnou výši těchto nároků. Závěr o nesprávném postupu žalované vůči žalobci byl soudy přijat nesčíslněkrát a ani v tomto řízení nemá podepsaný soud důvod se odchylovat od již přijatých a opakovaných závěrů celé soudní soustavy a i ÚS (§ 13 o. z.). Bez tohoto závěru by ostatně nemohlo být vyhověno žádnému z návrhů žalobce na nahrazení projevu vůle žalované, který však byl již úspěšný s žalobami o nahrazení projevu vůle žalované ohledně náhradních pozemků v hodnotě přesahující 6 milionů Kč. Naposledy byl uvedený závěr zopakován dle obsahu spisu v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2024 ve věci sp. zn. 105 Co 11/2024 (č. l. 558). Žalobce i v nyní probíhajícím řízení u zdejšího soudu předložil řadu důkazů v tomto směru, kdy marně žádal již v roce 2015 o přecenění nároku (příloha č. 25), vyzýval žalovanou k veřejné nabídce pozemků (č. 26), účastnil se veřejných nabídek a podával žádosti o převod zemědělských pozemků (č. 31-35) a dokládal i převody jiných pozemků žalovanou na nerestituenty (č. 38-44). Pokud by měl soud v tomto směru citovat i závěry NS ČR, pak např. v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 4423/2018 ze dne 3. 9. 2019 tento soud neshledal názor nižších soudů o liknavosti, popřípadě svévoli za zjevně nepřiměřený, ale považoval jen v tomto směru za zcela korektní. Žalovaná po dobu několika let (první žádost o vyřízení restitučního nároku byla podána právními předchůdci žalobce již v roce 1991, o existenci nároku na vydání náhradních pozemků pak bylo rozhodnuto v roce 1999) znemožňovala uspokojení restitučního nároku žalobce jeho nesprávným oceněním, jež mu komplikovalo aktivněji se účastnit veřejných nabídek. Podle rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 2524/2022 ze dne 20. 9. 2022 je judikatura dovolacího soudu ustálena v závěru, že jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované (a jejího právního předchůdce Pozemkového fondu ČR), jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016) a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. 28 Cdo 837/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3041/2019, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 5. 2020, sp. zn. 28 Cdo

1190/2020). Právě tak je tomu v dané věci, kdy žalobkyně přes ustálenou judikaturu, která byla bohatě citována, dosud trvá na nesprávném ocenění nároku žalobce, ač to žalovanou (a potažmo daňové poplatníky) stojí statisícové náklady soudního sporu, jak budou dále přesně vyčísleny. Žalobce se k tomu vyjádřil tak, že podle jeho odhadu částky přiznané rodině žalobce na nákladech řízení činí již částku okolo 15 000 000 Kč. K této částce je však třeba pro skutečnou představu o nákladech, které žalovanou stojí tato obdobná řízení, přičíst též náklady, které musí žalovaná vynakládat za své zastoupení advokátem (byť je nelze považovat za účelné – Krajský soud v Brně, sp. zn. 13 Co 168/2023, č. l. 575). Ty lze z logiky odhadnout na stejnou výši jako náklady žalobce, tj. taktéž cca 15 mil Kč, z čehož plyne, že lze reálně očekávat, že po skončení všech sporů převyší žalovanou zaplacené soudních náklady řízení nárok, o který vede opakovaně neúspěšně spory. Žalovaná opakovaně tvrdí, že liknavě nepostupovala, a to i před ÚS. Ten však dovedl ve věci sp. zn. IV. ÚS 1253/20, že postup soudů (které naopak dospěly k závěru o jejím liknavém přístupu, když ani po cca 30 letech není restituční nárok vypořádán) nelze považovat za odepření soudní ochrany stěžovatelky ani za porušení jejího vlastnického práva a úvahy soudů neshledal ÚS nikterak nepřiměřenými či extrémními. Dále uvedl, že soudy naopak nárok žalobce vůči žalované hodnotily v souladu s právní úpravou i judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu s konkrétními odkazy na primární judikaturu (nálezy ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02; ze dne 30. 10. 2007 sp. zn. III. ÚS 495/05 či ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 6/05).

17. Lze proto shrnout, že vyhověním žalobě, kdy soud nahradil projev vůle žalované ohledně převodu náhradních pozemků v ceně 308 292,70 Kč, došlo k dalšímu částečnému uspokojení restitučního nároku žalobce v celkové výši 9 596 740 Kč jako oprávněné osoby, přičemž nedošlo k jeho přecherpání, neboť pro celkové uspokojení pohledávky žalobce zbývá čerpat ještě částka přesahující 2 miliony Kč.
18. Výrokem II. soud zastavil za souhlasu žalované (č. l. 440) podle § 96, odst. 1, 2 o. s. ř. řízení v části, ve které vzal žalobce žalobu po zahájení řízení částečně zpět (č. l. 430).
19. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 146 odst. 2, věta první, o. s. ř. tak, že žalobci, kterýž měl procesní neúspěch jen v poměrně nepatrné části řízení, kde vzal žalobu částečně zpět, byla přiznána plná náhrada vynaložených nákladů řízení. Soud se ztotožnil s názorem žalobce, že při výpočtu odměny advokáta je třeba vycházet z tarifní hodnoty ceny vydaných náhradních pozemků a v souladu s jeho návrhem proto vychází z částky 308 292,70 Kč (též usnesení NS ze dne 13. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2040/2017, usnesení NS ze dne 14. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1867/2015 aj.). Odměny advokáta tak činí podle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen a. t., částku 9 540 Kč za jeden úkon právní služby. Soud přiznal odměnu za 7 účelně vynaložených úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení (1 úkon), za podání žaloby (1 úkon), za repliku ve věci samé k vyjádření žalovaných ze dne 23. 11. 2024 (1 úkon), za účast na jednání dne 11. 1. 2024, které probíhalo od 9:30 hodin do 12:35 hodin (2 úkony), za účast na místním ohledání dne 29. 2. 2024, které probíhalo od 9:30 hodin do 10:00 hodin (1 úkon) a za účast na jednání dne 18. 7. 2024, které probíhalo od 9:30 hodin do 10:10 hodin (1 úkon). Další požadovanou odměnu za vyjádření žalobce ze dne 29. 11. 2023 soud nepovažuje za důvodnou, neboť se nejednalo o sepsání právního rozboru věci, ale prakticky jen o přeposlání aktuálních relevantních rozhodnutí (ostatně ani za obdobné přeposlání aktuální judikatury dne 22. 4. 2024 advokáta odměnu nepožadoval). Ani vyjádření ze dne 29. 5. 2024 nesplňuje charakter právního rozboru věci ve smyslu úkonu právní služby dle § 11 a. t., ale jde jen o několikařádkové vyjádření, že žalobce nerozporuje ocenění pozemků žalovanou. Pokud jde o částečné zpětvzetí žaloby, jde o úkon, který se pojí podle výše citovaného § 146 odst. 2, věta první, o. s. ř. s neúspěchem žalobce. Bylo by absurdní, aby za částečné zpětvzetí žaloby, které vede k žalobcem zaviněnému částečnému zastavení řízení, kdy by měl dle obecných zásad naopak žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Romana Bursíková.

nahradit náklady řízení žalované, měl advokát žalobce nárok na odměnu za takovýto úkon. Při přijetí takového názoru by došlo k tomu, že pokud by advokát opakovaně bral žalobu částečně zpět v poměrně nepatrných částech oproti jeho úspěchu, navyšoval by tím svoji odměnu, i když by se jednalo o jím zaviněná následně částečná zastavení řízení, což by bylo absurdní. Celková odměna advokáta proto činí 66 780 Kč (7 x 9 540). Advokátu dále náleží náhrada hotových výdajů za těchto 7 úkonů právní služby dle § 13 odst. 3 a. t. ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem náhrada hotových výdajů ve výši 2 100 Kč. Dále advokátu náleží náhrada jízdného za cestu z místa sídla advokáta k procesnímu soudu a zpět, což činí při cestě z Prahy na do Tábora a zpět vzdálenost 188 km, a při účasti na dvou jednáních celkem 376 km. K cestě bylo použito osobní vozidlo s průměrnou spotřebou benzínu 7,1 l na 100 km dle technického průkazu a při ceně benzínu ve výši 38,20 Kč za 1 litr dle vyhlášky č. 398/2023 Sb. a náhradě za opotřebení vozidla ve výši 5,60 Kč za 1 km dle téže vyhlášky, činí náhrada jízdného k uvedeným jednáním po zaokrouhlení celkem částku 3 125 Kč ($3,76 \times 7,1 \times 38,70 + 376 \times 5,6$). Náklady jízdného vznikly žalobci též účastí při místním ohledání v Brandlíně, což představovalo trasu z místa sídla advokáta a zpět v délce 214 km. Cesta byla vykonána týměž vozidlem, a proto činí náklady jízdné na tento úkon po zaokrouhlení částku 1 779 Kč ($2,14 \times 7,1 \times 38,70 + 214 \times 5,6$), tedy celková náhrada jízdného činí 4 904 Kč ($3 125 + 1 779$). Nákladem řízení byla dále náhrada za ztrátu času, když jedna cesta z Prahy do Tábora činí 1,5 hodiny, tedy tam a zpět se jedná při dvou cestách na jednání o 12 půlhodin. K místnímu ohledání trvala cesta 2 hodiny, tedy tam a zpět se jedná o 8 půlhodin. Náhrada za promeškaný čas proto náleží za 20 půlhodin a tato činí dle § 14 a. t. částku 100 Kč za každou půlhodinu, což představuje celkem částku 2 000 Kč. Advokátu též náleží podle § 137 odst. 3 o. s. ř. náhrada DPH z těchto částek, tj. z částky 75 784 Kč ($66 780 + 2 100 + 4 904 + 2 000$) ve výši 21 % v částce 15 915 Kč po zaokrouhlení. S připočtením prokázaných nákladů na geometrické rozdělovací plány ve výši 27 660,60 Kč a 54 643,60 Kč, tj. celkem po zaokrouhlení celkem 82 304 Kč, proto žalobci náleží celková náhrada nákladů řízení ve výši 174 003 Kč ($75 784 + 15 915 + 82 304$). Platební místo k náhradě nákladů řízení plyne z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho stejnopisu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Táboře. Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Tábor 26. července 2024

Mgr. Jiří Vaněk v. r.
předseda senátu

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ																	
Dosavadní stav					Nový stav												
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely			Druh pozemku	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Typ stavby	Zpús. určení výměr	Porovnání se stavem evidence právních vztahů						
	ha	m ²				Způsob využití	Způsob využití				Díl přechází z pozemku označeného v		Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu		Označení dílu	
		katastru nemovitostí	dřívější poz. evidenci	ha				m ²									
26/1		28	90	zahrada	26/1		18 26	zahrada		0	26/1		10002				celá
				26/3		5 17	zahrada		0								
				26/4		5 47	zahrada		0								
				(	28	90)											
		28	90			28	90										

Výkaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu											
Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m 2		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m 2	
26/1		72901		18	26						
26/3		72901		5	17						
26/4		72901		5	40						
		72911			7						

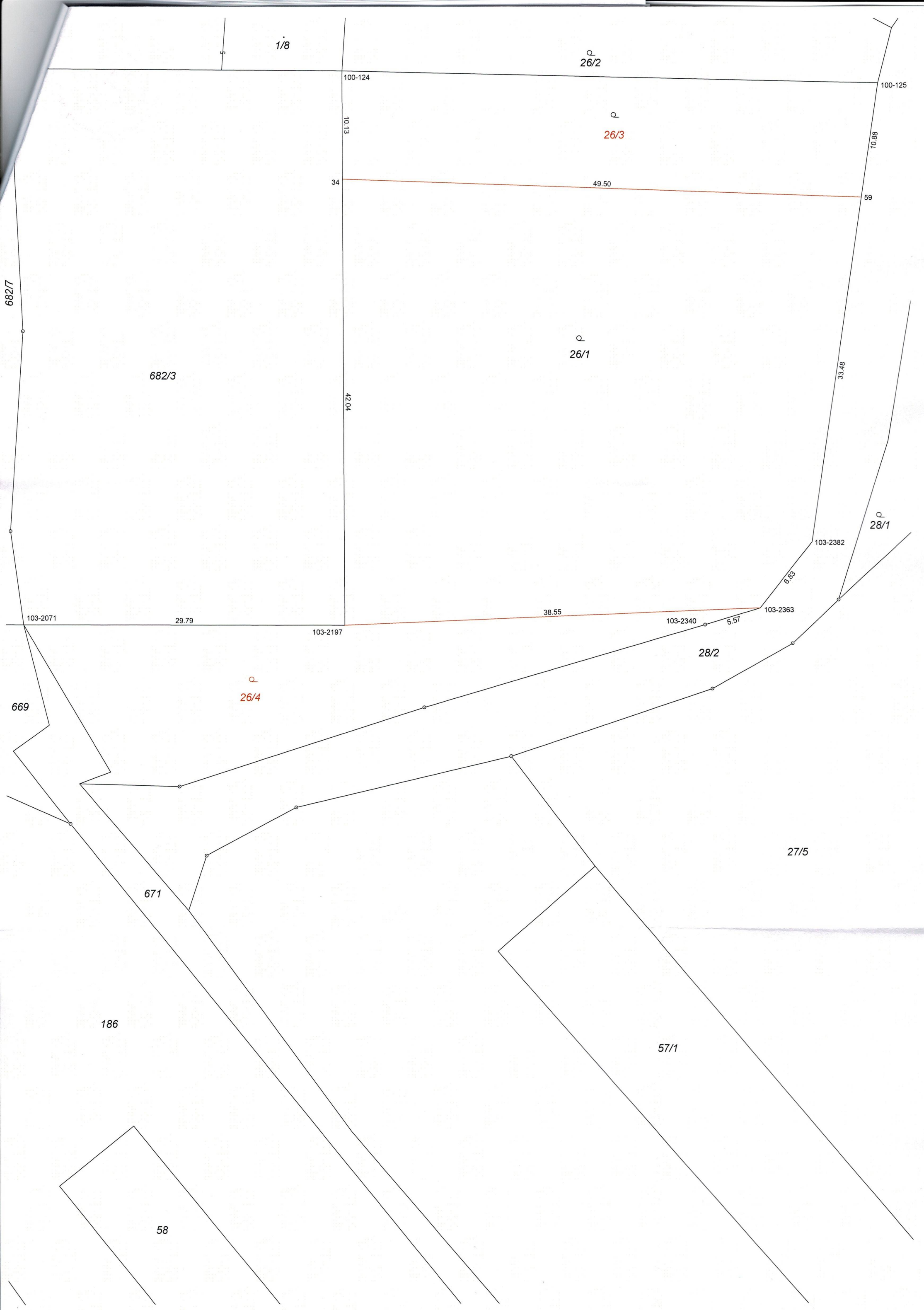
Seznam souřadnic (S-JTSK):

Souřadnice pro zápis do KN				Souřadnice určené měřením				Poznámka
Číslo bodu	Y	X	kk	Y	X			
100-124	728179.24	1132830.37	8					budova roh
100-125	728128.95	1132831.46	8					značka na zdi
103-2071	728209.25	1132882.49	8	728208.91	1132883.61			plot
103-2197	728179.12	1132882.54	8					dřev. kolík, *)
103-2340	728145.31	1132882.50	8	728146.05	1132881.71			značka na zdi
103-2363	728140.13	1132880.91	8	728140.65	1132880.42			roh zdi
103-2382	728135.24	1132874.68	8	728136.24	1132875.21			roh zdi
34	728179.22	1132840.55	8	728180.06	1132840.52			sloupek
59	728130.52	1132842.22	8					značka na zdi

*) trvalý znak neumístěn - bránil by užívání pozemku (§91 odst. 2 vyhlášky 357/2013 Sb.)

Souřadnice bodů na dosavadní hranici pozemku určené měřením v terénu budou pro zápis do katastru nemovitostí upraveny podle dosavadního určení hranice lomovými body s kódem charakteristiky kvality souřadnic vyšším než 3. Důvodem je nerealizované zpřesnění této hranice, ke kterému je nutné doložit listinu prokazující shodu vlastníků na jejím průběhu (§ 50 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona).

GEOMETRICKÝ PLÁN pro rozdělení pozemku	Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr		Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:					
	Jméno, příjmení: Ing. Milan Váňa		Jméno, příjmení: ING. MILAN VÁŇA					
	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2243/2004		Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2243/2004					
	Dne: 10.05.2024 Číslo: 58/2024		Dne: 27.5.2024 Číslo: 85/2024					
	Náležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům.		Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.					
Vyhotovitel: AGs, spol. s r.o. Šrobárova 5, Praha 3, 130 00, tel. č. 272 732 310	Katastrální úřad souhlasí s očíslováním parcel.		Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.					
Číslo plánu: 154-005005/2024	Ing. Markéta Kazdová KÚ pro Jihočeský kraj KP Tábor PGP 834/2024-308 2024.05.23 12:10:15 +02'00'							
Okres: Tábor								
Obec: Tučapy								
Kat. území: Brandlín u Tučap								
Mapový list: Soběslav 1-6/23								
Dosavadním vlastníkem pozemků byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic, které byly označeny předepsaným způsobem.								
viz seznam souřadnic								

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ																		
Dosavadní stav						Nový stav												
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely			Druh pozemku	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely			Druh pozemku	Typ stavby	Způs. určení	Porovnání se stavem evidence právních vztahů						
	ha	m ²		Způsob využití		ha	m ²		Způsob využití	Způsob využití	výměr	Díl přechází z pozemku označeného v		Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu			Označení dílu
		katastru nemovitosti	dřívější poz. evidenci				ha	m ²										
1230/11	1	11	43	travní p.	1230/11		56	40	travní p.		0				10002	celá celá		
1230/27		5	77	travní p.	1230/27		37	80	travní p.	0								
					1230/28		23	00	vodní pl. rybník	0								
					(1	17	20)											
	1	17	20			1	17	20										

Výkaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu											
Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitosti	zjednodušené evidence		ha	m 2		katastru nemovitosti	zjednodušené evidence		ha	m 2	
1230/11		75001		1 12							
		75011		11 26							
		76701		44 02							
1230/27		75001		30 37							
		76701		7 43							

GEOMETRICKÝ PLÁN pro rozdělení pozemku změna hranice pozemku	Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr	Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:
	Jméno, příjmení: Ing. Milan Váňa	Jméno, příjmení: ING. MILAN VÁŇA
	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2243/2004	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2243/2004
	Dne: 10.05.2024 Číslo: 55/2024	Dne: 27.5.2024 Číslo: 86/2024
Náležitosti a přesnosti odpovídá právním předpisům.	Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.	
Vyhotovitel: AGS, spol. s r.o. Šrobárova 5, Praha 3, 130 00, tel. č. 272 732 310 Číslo plánu: 626-006005/2024 Okres: Tábor Obec: Borotín Kat. území: Borotín u Tábora Mapový list: Tábor 4-4/31 Dosavadním vlastníkům pozemků byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic, které byly označeny předepsaným způsobem: viz seznam souřadnic	Katastrální úřad souhlasí s očíslováním parcel. Ing. Markéta Kazdová KÚ pro Jihočeský kraj KP Tábor PGP 837/2024-308 2024.05.23 14:13:04 +02'00'	Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.

Seznam souřadnic (S-JTSK):

Souřadnice pro zápis do KN

Číslo bodu	Y	X	kk	Poznámka
285-38	737426.47	1109090.22	3	
396-1345	737437.89	1109148.79	8	plot rozhraní
396-1618	737388.79	1109084.61	8	dřevěný kolík
396-1632	737385.80	1109169.57	8	vodní plocha
396-1954	737306.12	1109173.90	8	vodní plocha
396-1964	737304.06	1109220.10	8	dřevěný kolík
396-1990	737299.15	1109200.60	8	dřevěný kolík, **
396-2058	737279.09	1109209.43	8	dřevěný kolík
396-2101	737263.53	1109155.49	8	dřevěný kolík
14	737297.27	1109196.17	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
15	737295.81	1109190.27	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
16	737291.30	1109190.86	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
17	737290.44	1109186.00	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
18	737291.87	1109178.07	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
19	737295.24	1109168.93	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
20	737302.56	1109160.83	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
21	737296.23	1109155.96	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
22	737293.32	1109150.23	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
23	737305.66	1109151.41	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
24	737320.92	1109149.59	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
25	737331.14	1109143.64	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
26	737342.85	1109139.78	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
27	737359.96	1109133.49	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
28	737371.54	1109130.43	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
29	737379.34	1109140.52	3	vodní plocha terén hrana nahoře, **
43	737279.60	1109192.51	3	hranice porostu, *
44	737279.58	1109169.97	3	hranice porostu, *
45	737283.00	1109159.74	3	hranice porostu, *
46	737293.12	1109148.68	3	hranice porostu, *
47	737301.62	1109141.89	3	hranice porostu, *
48	737332.59	1109122.65	3	hranice porostu, *
72	737416.40	1109088.72	8	hranice porostu, *
73	737407.83	1109095.94	3	hranice porostu, *
74	737396.20	1109101.24	3	hranice porostu, *
75	737379.99	1109108.80	3	hranice porostu, *
76	737364.27	1109114.35	3	hranice porostu, *
77	737352.06	1109115.90	3	hranice porostu, *
78	737341.79	1109119.11	3	dřevěný kolík, *
83	737276.45	1109200.29	8	dřevěný kolík, *
84	737395.45	1109150.93	3	znak z plastu

*) trvalý znak neumístěn - obdělávané pozemky (§91 odst. 2 vyhlášky 357/2013 Sb.)

**) trvalý znak neumístěn - mokřad (§91 odst. 2 vyhlášky 357/2013 Sb.)

